

РЕШЕНИЕ

№ 16079

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1694** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД, със седалище и адрес на управление [населено място], район Т., [улица], Бизнес център България, вписано в ТР при АВ с ЕИК[ЕИК], представлявано заедно от Изпълнителните директори С. Е. Ц. и Г. К., подадена чрез юрисконсулт А. О. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата № 26-4332-000345 от 26.01.2026 г., издадена от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, издадена при липса на основание, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Изложени са подробни съображения, че в конкретния случай по отношение на процесния автомобил е сключен договор с лизинг с лизингополучател Г. Ш., автомобилът при извършената проверка е управляван от съпруга на лизингополучателя по договора за лизинг и във връзка с това собственикът на автомобила „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД няма как да знае, че лизингополучателят по договора е предоставила владението и управлението на процесния автомобил на неправооспособен водач с отнето свидетелство за

управление на МПС. Иска се отмяна на оспорената заповед.

Оспорващото дружество, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, не изпраща представител – законен или упълномощен такъв. Жалбата се поддържа с депозирано по делото писмено становище, чрез процесуален представител по пълномощие. Допълнително се излагат съображения за липса на ясно и пълно описание на релевантните факти. Твърди се, че лизингодателят, какъвто е жалбоподателят в конкретния случай по отношение на процесния автомобил, не разполага с фактическа и правна възможност да контролира последващо предоставяне на автомобила от страна на лизингополучателя на трети лица. Сочат се допуснати нарушения при връчване на оспорената заповед.

Ответникът Полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание, не се явява и не се представлява. В депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4980072 от 03.12.2025 г. Същият е бил съставен от К. А. С., на длъжност полицай в 01 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на И. С. Ш. ЕГН [ЕГН] за това, че на 03.12.2025 г. около 13:28 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от О. мост към [улица] управлява лек автомобил БМВ Х5 Д. 40Д, бял на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД, като при извършена проверка на [улица] се установява, че водачът управлява МПС, след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП (от направена справка с ОДЧ при 01 РУ – СДВР водачът е изгубил правоспособност поради отнемане на всички контролни точки и към датата и часа на проверката не притежава контролни точки 0 (нула) контролни точки), също така не представя СРМПС част 2. Въз основа на установеното акто съставителят е приел, че с деянията си И. С. Ш. е нарушил: разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП – управлява МПС след като е загубил правоспособност (т. 1); чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява (т. 2).

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Като мотиви за издаване на заповедта е посочено: „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД е собственик на лек автомобил БМВ Х5 Д. 40Д, бял на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] и ползвател Г. И. Ш. ЕГН [ЕГН], чието МПС е управлявано от И. С. Ш. на 03.12.2025 г. около 13:28 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от О. мост към [улица]. Водачът управлява, без да притежава СУМПС – загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН серия GA № 4980072 от 03.12.2025 г. Същият е бил съставен от К. А. С., на длъжност полицай в 01 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Във връзка с горното

административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на ПАМ: прекратяване на регистрацията на ППС. Заповедта е връчена на законен представител на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД на 26.01.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град, чрез административния орган, на 26.01.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен

административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Неоснователни са възраженията на жалбоподателя в този смисъл.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. В този смисъл съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Съдът намира, че в процесния случай в рамките на административното производство не са безспорно установени предпоставките за налагане на принудителна административна мярка.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 03.12.2025 г. около 13:28 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от О. мост към [улица]И. С. Ш. е управлявал лек автомобил БМВ Х5 Д. 40Д, бял на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД, като при извършена проверка на [улица] се установява, че водачът управлява МПС, след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП (от направена справка с ОДЧ при 01 РУ – СДВР водачът е изгубил правоспособност поради отнемане на всички контролни точки и към датата и часа на проверката не притежава контролни точки 0 (нула) контролни точки), също така не представя СРМПС част 2. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано на посочената по - горе дата и място от водач, след като същият е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП (от направена справка с ОДЧ при 01 РУ – СДВР водачът е изгубил правоспособност поради отнемане на всички контролни точки и към датата и часа на проверката не притежава контролни точки - 0 (нула) контролни точки). Няма спор между страните, че по отношение на автомобила, чиято регистрация е прекратена с оспорената ЗППАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е сключен договор за лизинг, както и, че страни по сключения договор за лизинг са лизингодателят „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД и лизингополучателят Г. И. Ш., като предмет на договора за лизинг е лек автомобил БМВ Х5 Д. 40Д, бял на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] . Както бе

посочено и по-горе, в конкретния случай правното основание за издаване на обжалваната заповед е нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която има за последици прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство, независимо дали водачът е негов собственик. Действието ѝ засяга и физически и юридически лица, които са собственици на пътно превозно средство, при чието управление от друго лице е извършено нарушение от визираните в хипотезата на нормата.

Заповедта е издадена в хода на образувано административнонаказателно производство по ЗАНН, в рамките на което е установено административно нарушение по чл. 150 от ЗДвП, което е съставомерно за временно прекратяване на регистрацията на управлявания автомобил по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Конкретното фактическо основание в случая е, че водачът на БМВ Х5 Д. 40Д, бял на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] е загубил придобитата правоспособност за управление на МПС поради отнемане на максималния брой контролни точки по Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Принципно, нарушенията, за които са отнети контролни точки, не подлежат на разглеждане от съда, сезиран по реда на АПК с жалба срещу мярка като разглежданата. От значение са настъпилите последици по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. От страна на административния орган, обаче, не са ангажирани доказателства в тази насока, като в заповедта бланкетно е посочено, че водачът е загубил придобитата правоспособност за управление на МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Съдът изрично е указал на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота, сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ.

На следващо място, от гледна точка на правото на собственост ефектът от мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП се изразява в невъзможността Дружеството да ползва автомобила по предназначение за продължителен период от време (6 месеца), в т. ч. за нужди на търговската му дейност. Налице е непосредствено засягане на това му право поради нарушение, извършено от друго лице, за което не е могло да предполага, че е загубило правоспособността за управление на МПС. Принудителните административни мерки (каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП) са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление (неправоспособен водач), като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС, съответно от правоспособен водач, се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая, обаче, от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на МПС по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. Следователно управлението на автомобила от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с

каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на лизингополучателя – Г. И. Ш. и на лишения от право да управлява МПС водач И. С. Ш., който, без знанието, без съгласието на собственика, е управлявал лекия автомобил. Нещо повече, както бе посочено и по-горе, в конкретния случай е прието от административния орган, че водачът И. С. Ш. е загубил правоспособността за управление на МПС при настъпване на обстоятелствата по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Загубата на правоспособност в хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП настъпва по силата на закона с факта на отнемане на всички контролни точки на водача, като при неизпълнение на задължението за връщане на СУМПС контролните органи имат правомощието и задължението да го отнемат чрез прилагане на административна принуда - с прилагане на ПАМ на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Ефектът на последната не е да лиши водача от правоспособност да управлява МПС, тъй като той вече е загубил това качество, а да приведе поведението му с дължимото по смисъла на закона – предаване на загубилото действие СУМПС за унищожаване. Но в производството се установява, че към 03.12.2025 г. водачът И. С. Ш. не е изпълнил това задължение. Към 03.12.2025 г. свидетелството му не е било отнето и от службите за контрол на движението – предадено е доброволно на същата дата – отнето е със съставения АУАН. Тоест И. С. Ш. е разполагал със СУМПС, а оспорващото дружество не разполага с възможност за извършване на проверка за наличието на правоспособност на водача извън фактическото държане на СУМПС в срока му на валидност, което я удостоверява, като не е налице и възможност за проверка от оспорващото дружество за наличието или липса на контролни точки по отношение на И. С. Ш.. Следователно е изключено да се смята, че Дружеството е предоставило автомобила си на водач, въпреки знанието или възможността да узнае, че е неправопособен. В подобна хипотеза собственикът е добросъвестно трето на нарушението лице, ограничаването на чийто права надхвърля допустимите граници на държавна намеса. Доколкото в случая водачът, който е установен да управлява на 03.12.2025 г. МПС на оспорващото дружество, е предал СУМПС на 03.12.2025 г., оспорващото дружество няма как да е установило и да знае към 03.12.2025 г., че И. С. Ш. е неправоспособен водач. Не са събрани доказателства, от които да се установи наличието на знание и съгласие от страна на собственика за управление на автомобила от лице, което вече в условията на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП се явява неправоспособен водач. Действително, за прилагането на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагане на ограничението наличието на субективно отношение (знание, съгласие и т. н) на собственика на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност, той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Установената конкретна фактическа обстановка формално изпълва хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, но при прилагане на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да съобразява тяхното предназначение и цел. В този смисъл, доколкото мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП се прилага с превантивна цел, в контекста на конкретните обстоятелства заповедта надхвърля необходимото за нейното постигане, като ограничава несъразмерно права на собственика на автомобила.

Разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да

причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая, освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия (бездействия) на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на лекия автомобил към установения противоположен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП се нарушава принципът на съразмерност съгласно чл. 6 от АПК. В случая по делото ограничаването на правото на собственост на Дружеството за чуждо виновно поведение е непропорционално средство за постигане на тази цел. Възможни са други законови мерки, които с ограничителния си ефект за права на извършителя на нарушението отразяват необходимия баланс между обществения и личния интерес.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от Закона за движение по пътищата № 26-4332-000345 от 26.01.2026 г., издадена от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: